

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Szőke Zsófia jogtanácsos által képviselt felperes neve felperesnek dr. Horváth Antal ügyvéd által képviselt I. r. alperes neve „felszámolás alatt” (I.rendű alperes címe) I. rendű, a Márton Ügyvédi Iroda által képviselt II.rendű alperes neve II. rendű és dr. Sárközy Gergő ügyvéd által képviselt III.rendű alperes neve III. rendű alperesek ellen váltón alapuló tartozás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. február 26. napján kelt 6.G.40.007/2007/25. számú ítélete ellen a II. és a III. rendű alperesek által benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy az ítélet előzetes végrehajthatóságát mellőzi.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és az I. rendű alperes 2004. március 5-én pénzügyi lízingszerződéseket kötött 2 db Iveco gyártmányú Eurocargo típusú gépjármű finanszírozásra. Mindkét lízingszerződés teljesítésének több biztosítéka volt, többek között a tulajdonosok kezesség vállalásával bianco váltó aláírása. Ugyanezen a napon mindkét lízingszerződéssel kapcsolatban sor került a váltó megállapodás aláírására, amelyben az I. rendű alperes mint lízingbe vevő vállalta óvás nélküli bianco váltó átadását a lízingbe adó felperesnek. Ezen túlmenően a II. és a III. rendű alperesek a váltó előlapján "kezességet vállalok" nyilatkozatot tettek és azt aláírták.

Az I. rendű alperes a lízingdíj-fizetési kötelezettségének egyik gépjármű után sem tett eleget a szerződés szerint, ezért a felperes mindkét szerződést 2004. június 24-én az Általános Szerződési Feltételek (ÁSZF) VIII.45.a. pontja alapján azonnali hatállyal felmondta. Egyúttal közölte, hogy mindkét szerződés vonatkozásában szerződésenként 10.014.509,-Ft összegű tartozás áll fenn, amelynek haladéktalan

megfizetésére és a gépjárművek 8 napon belül történő átadására felszólította az I. rendű alperest. 2004. július 23-án a felperes az I. rendű alperestől mindkét gépjárművet átvette, a gépjárművek forgalmi értékének meghatározására megbízást adott **L.P.** igazságügyi műszaki szakértőnek, aki a 2004. augusztus 9-én készített szakvélemény alapján az egyik gépjárművet 6.692.421,- Ft + áfa, a másikat 6.967.452,- Ft + áfa összegre értékelte. A felperes 2004. augusztus 27-én az egyik gépkocsit 6.968.000,- Ft + áfa, a másik gépjárművet 6.692.800,- Ft + áfa összegért eladta.

A felperes a 2004. szeptember 22-én kelt levelében közölte az I. rendű alperessel, hogy az egyik szerződés után az összes tartozása 10.476.906,- Ft volt, ebből levonva az értékesítésből befolyt 6.968.000,- Ft-ot, 3.508.906,- Ft tartozása áll fenn; míg a másik gépjárművel kapcsolatban 10.545.706,- Ft összes tartozásból levonva az értékesítésből befolyt 6.692.800,- Ft-ot, a tartozás összegét 3.852.906,- Ft-ban határozta meg. Mivel az I. rendű alperes ezeket az összegeket felhívás ellenére sem fizette ki, ezért a felperes 2005. február 12-én a bianco váltókat kitöltve benyújtotta a fizetési helyként megjelölt **B.B. Rt.**-hez, ahol a 3.508.906,- Ft összegű tartozásból 14.133,- Ft részteljesítés történt 2005. február 14-én, a fennmaradó 3.494.773,- Ft-ra és a másik váltó teljes összegére közölték, hogy az fedezethiány miatt nem teljesíthető.

Ezt követően a felperes 2005. február 25-én fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő, amelyet keresetként fenntartva az alpereseket egyetemlegesen 7.347.679,- Ft váltón alapuló tartozás, ennek 2005. február 13-tól járó évi 6 % kamata, 3 ezrelék váltódíj és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Az I. rendű alperes 2005. augusztus 5-től felszámolási eljárás alatt áll. Az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Előadta, hogy a felperes hitelezői igényét a perben érvényesített követelésre előterjesztette, azt nyilvántartásba vették.

A II. rendű alperes a két lízingszerződés alapján összesen 763.505,- Ft tartozást elismert. Kifogásolta a váltókövetelésként felszámított tőkekorrekciót, a megghiúsulási kötbért és annak mértékét, a költségeket, továbbá a felperes által értékesített gépkocsik vételárát. Ez utóbbival kapcsolatban a 2005. november 14-én tartott tárgyaláson szakértői bizonyítás elrendelését kérte; az elsőfokú bíróság felhívására 100.000,- Ft-ot letétbe helyezett.

A III. rendű alperes elsődlegesen a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását; másodlagosan a Pp. 152. § (1) bekezdése alapján az eljárás felfüggesztését kérte.

Arra hivatkozott, hogy a lízingszerződés színlelt tartalmú, mivel a járműket nem az I. rendű alperes székhelyéről, hanem a kereskedőtől vagy máshonnan vitték el, azokat az I. rendű alperes át sem vette, amiről a felperesnek tudnia kellett. Hivatkozott továbbá arra, hogy őt a perbeli jogügylettel kapcsolatban megtevesztették, az I. rendű alperes már az első részlet megfizetésénél késedelembe esett. Ezen túlmenően a II. rendű alperes mint ügyvezető az I. rendű

alperes hitelkérelmének elbírálása körében valótlan adatokat közölt, ezért a váltókezesség aláírásakor tévedésben volt.

Előadta továbbá, hogy 2005. november 9-én feljelentést tett a II. rendű alperes ellen, erre tekintettel kérte az eljárás felfüggesztését a Pp. 152. § (1) bekezdése alapján, amelyet az elsőfokú bíróság a 2006. március 20-án tartott tárgyaláson végzésével elutasított.

A Fővárosi Bíróság a 2006. március 20. napján kelt 6.G.41.121/2005/23. számú ítéletében kötelezte az I., II. és a III. rendű alpereseket, hogy egymás között egyetemlegesen 3 napon belül fizessenek meg a felperesnek 7.347.649,- Ft tőkét, annak 2005. február 13-tól a kifizetés napjáig járó évi 6 %-os késedelmi kamatát, 22.085,- Ft váltódíjat és 15 napon belül 625.705,- Ft perköltséget. Megállapította, hogy az ítélet a perköltség kivételével előzetesen végrehajtható.

A II. és a III. rendű alperesek által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a 2006. december 14. napján kelt 14.Gf.40.431/2006/6. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Megállapította, hogy a másodfokú eljárás során a felperesnek, a II. és a III. rendű alperesnek személyenként 100.000,- Ft költsége merült fel; az illetékfeljegyzési jogra tekintettel le nem rótt fellebbezési eljárási illeték összege a II. rendű alperes vonatkozásában 395.350,- Ft, a III. rendű alperes vonatkozásában 440.860,- Ft.

Meghagyta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak, hogy vizsgálnia kell az alperesek által előterjesztett kifogásokat egyrészt az összegszerűséggel, másrészt a lízingszerződés érvénytelenségével összefüggésben és a váltókezesség semmisségével kapcsolatban. Mivel a rendelkezésre álló okiratok alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem megalapozott az összegszerűség körében a felperes követelése, ezért fel kell hívni a felperest arra, hogy részletesen dolgozza ki, hogy a késedelmi kamat iránti igényét milyen összegre, milyen időszakokra és milyen mértékre alapozza. Fel kell hívnia arra is, hogy az ÁSZF 54. pontja alapján érvényesített kötbérigényét milyen alapösszeg vonatkozásában érvényesíti, figyelemmel az ÁSZF 53. pontjában foglaltakra is. Fel kell hívni továbbá a felperest a tőkekorrekcióval kapcsolatban is az annak alapjául szolgáló részletes számítások elvégzésére. Ezen túlmenően meg kell jelölnie, hogy a 75.000,- Ft összegű költség iránti igényét pontosan mire alapítja, figyelemmel arra, hogy a II. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy a tehergépjárműveket személyesen adta vissza a lízingbe adónak. Ezen túlmenően a II. rendű alperes által indítványozott igazságügyi gépjárműszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványnak megfelelően le kell folytatni az eljárást.

A megismételt eljárásban a felperes előadta, hogy a késedelmi kamat mértéke az ÁSZF 38. pontja szerint a mindenkorli jegybanki alapkamat kétszerese. Ennek megfelelően mindkét szerződésre vonatkozóan a felmondás napjáig 9.148,-Ft vált esedékessé ezen a címen. Előadta, hogy a felmondáskori tőke kintlévőség összege mindkét lízingszerződés esetében 8.669.455,- Ft volt, az ÁSZF 54. pontja alapján a

kötbér összege így 866.945,- Ft. A tőkekorrekcióval kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az eredeti kintlévőséget módosították az eladásnak megfelelően, vagyis új hátralévő tőke számlát állítottak ki az eszközértékesítés nettó összegére. Mindez azt jelentette, hogy az egyik lízingszerződésnél a 8.364.876,- Ft-ból kivonták az eszközértékesítés nettó összegét, azaz a 6.968.000,- Ft-ot, így a különbözet 1.746.095,-Ft maradt. A másik szerződésnél a 8.364.876,- Ft-ból kivonva a 6.692.800,- Ft eszközértékesítés nettó összegét különbözetként 2.090.095,- Ft maradt.

A 75.000,- Ft összegű igényét az ÁSZF 49. pontjára alapította azzal, hogy ezek a lízingszerződésekből eredő követeléseinek érvényesítésével kapcsolatos költségek.

A III. rendű alperes a megismételt eljárásban előadta, hogy a felperes az üzletszabályzatát és a finanszírozási szabályzatát is megsértette az I. rendű alperessel szemben a lízingszerződés megkötésekor, ezért a felperes felróható magatartására kimentési okként hivatkozott, mivel a felperes a váltó megszerzésével tudatosan a hátrányára cselekedett. Előadta még, hogy a felperessel megkötött szerződés a Ptk. 207. § (6) bekezdése alapján színlelt szerződés, amely semmis. Ezen túlmenően a II. rendű alperes tévedésbe ejtette az I. rendű alperes hitelképességével kapcsolatban, mivel elhallgatta előle az I. rendű alperes tényleges vagyoni helyzetét. A II. rendű alperes megtévesztő és a felperes felróható, rosszhiszemű magatartása miatt a váltókezesség vállalását a Ptk. 210. § (1) bekezdése alapján érvénytelennek tartotta, amelyre a Ptk. 236. § (3) bekezdése alapján kifogásként hivatkozott.

Indítványozta a II. rendű alperes személyes meghallgatását; a B. Rt. megkeresését, azzal kapcsolatban, hogy ki intézte a cég részéről a lízingelt gépjárművek eladását, ezen személy tanúkénti meghallgatását kérte. Kérte továbbá a felperes részéről K.A. kockázat elemző tanúkénti meghallgatását is, valamint kérte beszerezni az APEH Közép-dunántúli Regionális Igazgatóságától az I. rendű alperes 2004. január 20-át követő adó- és járuléktartozásának alakulására vonatkozó kimutatást. Előadta, hogy a büntető eljárás jelenleg is folyamatban van, így a jelen per tárgyalásának felfüggesztése iránti kérelmét változatlanul fenntartotta.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság igazságügyi műszaki szakértői véleményt szerzett be. A szakértő megállapította a rendelkezésre álló iratok alapján, hogy az ...forgalmi rendszámú jármű középértéke 10.195.470,- Ft, míg az ... forgalmi rendszámú jármű középértéke 9.817.860,- Ft. Rögzítette azt is, hogy a számított használati érték és a tényleges vételár plusz-mínusz 15 %-kal eltérhet.

A Fővárosi Bíróság a 2008. február 26. napján kelt 6.G.40.007/2007/25. számú ítéletében kötelezte az I., II. és a III. rendű alpereseket, hogy egymás között egyetemlegesen 3 napon belül fizessenek meg a felperesnek 7.347.649,- Ft tőkét, annak 2005. február 13-tól a kifizetés napjáig járó évi 6 % késedelmi kamatát, 22.085,-Ft váltódíjat és 15 napon 725.705,- Ft perköltséget. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 395.350,- Ft, a III. rendű alperest, hogy 440.860,- Ft feljegyzett fellebbezési illetéket külön felhívásra fizessenek meg az államnak. Rögzítette, hogy

az ítélet az I. rendű alperes tekintetében előzetesen végrehajtható a perköltség kivételével.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a váltó alaki kellékeit az alperesek nem tették vitássá.

A perben nem vitásan a szerződés lízingbe vevői szerződésszegésre visszavezethető okból történő megszüntetéséről van szó, amely esetben a felek a szerződés kikötései alapján kötelesek egymással elszámolni. Ha a lízingszerződés alapján a lízingbe vevő a lízingtárgy megvásárlására valamilyen okból nem képes, azt helyette a lízingbe adó teljesíti oly módon, hogy az eladónak a vételárát megfizeti és a futamidő alatt részletekben lízingdíj címén szedi be a vételár járulékokkal megnövelt összegét a lízingbe vevőtől. Abban az esetben, ha a lízingszerződés idő előtt szűnik meg, a futamidő, továbbá a finanszírozási költségek figyelembevételével kell a feleknek egymással elszámolniuk, amire vonatkozóan az ÁSZF IX. fejezete tartalmaz rendelkezést. Mindezek alapján azt állapította meg, hogy a nem teljesítés esetére kikötött, az ÁSZF 54. pontja szerinti kötbér a szerződés idő előtti megszűnése kapcsán lebonyolítandó elszámolási kötelezettsége nem áll ellentétben, mivel a kötbérfizetési kötelezettség a lízingbe vevőnek felróható módon történő szerződés megszűnési okra vezethető vissza. Az ÁSZF 53. pont szerinti elszámolás ugyanezen okra visszavezethetően alkalmazandó. Mindezek alapján a kötbérfizetés jogszabályba ütközése nem volt megállapítható, ezért az erre irányuló kifogást elutasította.

A II. rendű alperes által vitatott intervenciós költséggel kapcsolatos álláspontja szerint mindkét lízingszerződés 49. és 51. pontja a felperes előadását támasztotta alá, a felperes által csatolt okiratok, a felmerült költségeket hitelt érdemlően igazolták, ezért az erre vonatkozó kifogás is alaptalan.

A II. rendű alperes által kifogásolt elszámolás körében rögzítette, hogy az ÁSZF IX. fejezete a felperes előadását igazolta. A felperesi előkészítő iratban levezetett számításra vonatkozó összepszerűségi, számszaki kifogások a II. rendű alperes részéről ezt követően nem merültek fel, ezért további kifogás hiányában ezt is elutasította.

A lízingtárgy értékesítése körében a II. rendű alperes semmilyen pluszárték beruházást nem igazolt, a perben beszerzett igazságügyi gépjármű szakértői vélemény azt támasztotta alá, hogy lízingtárgyak értékesítésére reális áron került sor.

A tőkeárfolyam különbözet és korrekció címén felszámított összegeket a ÁSZF 54. pontja alapján megalapozottan számította fel a felperes. A számítás módjával kapcsolatban és számszakilag erre vonatkozóan kifogás nem került előterjesztésre.

A felperes igazolta, hogy a váltóadás értesítésére kellő határidőben sor került, ezért ezt a kifogást is elutasította az elsőfokú bíróság.

A III. rendű alperes a szerződés valós céljával kapcsolatos tévedésbe ejtését, így a szerződés színleltségét, valamint a váltónyilatkozat színlelt voltát, továbbá a II. rendű alperes által közölt valótlán adatokkal történő megtévesztését a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján fennálló bizonyítási kötelezettsége ellenére sem bizonyította. Rögzítette, hogy a II. rendű alperes esetleges III. rendű alperessel szembeni megtévesztése a váltókezességi nyilatkozat érvényességét nem érinti.

A III. rendű alperes hivatkozott arra is, hogy a felpereshez benyújtott okiratokat az I. rendű alperes cégvezetője meghamisította, de ezt a felperesnek a hiteligénye elbírálásakor észlelnie kellett volna, mivel a folyószámlákon más hitelintézetnek történő törlesztések is szerepeltek. Ezen kívül az ún. BAR lista alapján is figyelemmel kellett volna lennie, hogy mekkora a cég teljes hitelállománya. Mivel ezeket nem vizsgálta, ezért megsértette az Üzletszabályzat 5. oldal 2.1.5. pontjában előírt rendelkezéseket. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság az Üzletszabályzat 2.1.3. pont és 2.1.5. pontjai alapján azt állapította meg, hogy a már azonosított ügyfél ismételtén teljeskörű azonosítása szükségtelen a felperes saját előírására figyelemmel, ezért ennek elmulasztására a III. rendű alperes nem hivatkozhat kellő alappal.

A III. rendű alperes hivatkozott továbbá arra, hogy a lízingszerződések egy része színlelt, mivel a járművek egy részét az I. rendű alperes feltételezhetően át sem vette. A perben rendelkezésre álló adatok szerint a perbeli váltók kiállítása alapjául szolgáló lízingszerződés tárgyát adó járműveket az I. rendű alperes a gépjármű szakértői szakvéleményekkel alátámasztottan is használta, azokat kiszolgáltatta a felperesnek, így a szerződés ténylegesen teljesült. Ennek ellenkezőjét sem a lízingbe vevő, sem annak ügyvezetője nem igazolta. A perben az egyéb lízingszerződések teljesülése irreleváns volt, így az arra való hivatkozást ugyancsak elutasította az elsőfokú bíróság.

A III. rendű alperes előadta, hogy 2004-ben kilépett a társaságból, ezért a váltókat módosítani kellett volna. Ez a hivatkozása is irreleváns, mivel a váltón érvényes váltókezesesség vállaló nyilatkozatok találhatóak és a váltó kifizetéséért annak a nyilatkozatnak megfelelően köteles helytállni a váltó jogosultjával szemben, ezért az erre való kifogást is elutasította az elsőfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. és a III. rendű alperesek nyújtottak be fellebbezést.

A II. rendű alperes a fellebbezésében a 758.505,- Ft általa elismert összeget meghaladóan a felperes keresetének az elutasítását kérte, mivel egyik szerződés után sem vitatta a 2004. április és május havi lízingdíjakat és az ezután járó késedelmi kamatot.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete az elsőfokú eljárás során felhozott és részletesen kifejtett indokai alapján megalapozatlan. A fellebbezés részletes indokolását 15 napon belül vállalta előterjeszteni.

A III. rendű alperes a fellebbezésében a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását.

Arra hivatkozott, hogy a felperes felróható magatartást tanúsított az I. rendű alperessel kötött lízingszerződések megkötése során, mivel nem kívánta meg a finanszírozási kérelem 5. oldalán szereplő iratok csatolását, továbbá az üzletszabályzatának 3. oldal utolsó előtti bekezdése értelmében nem vizsgálta a hiteligénylő hitelképességét.

Ezen túlmenően az I. rendű alperes valótlan mérlegadatokat tartalmazó éves zárómérleget csatolt a felpereshez benyújtott finanszírozási kérelemhez, amelyre a felperes is rájöhetett volna, amennyiben azt a BAR listával összehasonlítja. Elfogadhatatlannak találta az elsőfokú bíróságnak azt a hivatkozását, hogy a felperesnek nem kellett volna elvégeznie az adós azonosítását, amennyiben a felek között korábban már volt üzleti kapcsolat és ezen kapcsolat során az adós azonosítása megtörtént. A hitelfinanszírozás körülményeit ugyanis nemcsak az üzletszabályzat, hanem a finanszírozási kérelem is előírja, ezért ezt az üzletszabályzathoz képest többletkövetelménynek tekintette.

Az eljárás során hivatkozott arra, hogy az ügyletek színlelt jellege is felmerült, mivel a gépjárműveket a felperes felépítménnyel hitelezte, ugyanakkor a felperes a pénzügyi hitel tárgyát meg sem vizsgálta.

Jogi álláspontja szerint, amikor a váltókezességre a felperes felkérte, tudnia kellett, hogy nem is folyósíthatna hitelt, annyi a kizáró ok, ezzel a felperes tudatosan a hátrányára cselekedett és felróhatóan járt el. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Ptk. 207. § (6) bekezdése szerinti színlelt szerződésre a felperessel szemben.

Ezen túlmenően előadta, hogy az I. rendű alperes is felróható magatartást tanúsított az ügyletkötés során, mivel tévedésbe ejtette a hitelképességével kapcsolatban. Mindazokat az adatokat, amelyekre az elsőfokú eljárás során hivatkozott csak később tudta meg, mivel a büntető eljárásokból kerültek elő a felek közötti ügyletet megvilágító dokumentumok. Az I. rendű alperes megtévesztése felperes felróható, rosszhiszemű magatartása miatt a váltókezesség vállalását a Ptk. 210. § (1) bekezdése alapján érvénytelennek tartotta, melyre a Ptk. 236. § (3) bekezdése szerint kifogásként hivatkozott.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványait elutasította. Továbbra is hivatkozott a folyamatban lévő büntető eljárásra és a tényállás teljes körű feltárása miatt szükséges a jelen per felfüggesztése, illetve vele szemben történő elkülönítése, amit változatlanul fenntartott.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyrészt anyagi jogszabály téves alkalmazása, másrészt eljárási jogainak csorbítása miatt a Pp. 3. § (4) bekezdése, valamint a Pp. 256/C. § (1) bekezdése alapján jogellenesnek tartott.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperesek másodfokú perköltség fizetésére történő kötelezését kérte.

Hangsúlyozta, hogy a felperes nem a pénzügyi lízingszerződések alapján fennálló követelését, hanem a váltókon alapuló követelését érvényesíti. A II. és a III. rendű alperesek mint magánszemélyek a váltókra rávezetett "kezességet vállalok" nyilatkozattal a váltók kifizetéséért kezességet vállaltak. Mivel a jelen per váltóper, ezért ebben a perben nem hozható fel kifogásként a pénzügyi lízingszerződéssel kapcsolatos olyan kifogások, amelyek hátráltatják a váltóper gyors lefolytatását. Ezzel kapcsolatban hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság BH1992/777. számú eseti döntésében foglaltakra.

A III. rendű alperes kifogásai vonatkozásában a bizonyítási kötelezettség a III. rendű alperest terhelte, ezzel kapcsolatban utalt a BH 2003/474. számú eseti döntésre.

Álláspontja szerint a III. rendű alperesnek az Üzletszabályzat megsértésére való hivatkozása alaptalan, mivel a felperes mint lízingbe adó, valamint az I. rendű alperes mint lízingbe vevő között a perbeli pénzügyi lízingszerződések megkötését megelőzően már jöttek létre pénzügyi lízingszerződések. A perbeli szerződésekkel kapcsolatban a felperes az ügyfél személyazonosságát megállapította és nem történt az adatokban változás, ezért az Üzletszabályzat 2.1.3. pontja szerinti valamennyi feltétel fennállt.

Hivatkozott arra, hogy a III. rendű alperes azon előadásai, amelyek a felperes hitelnyújtásának megfelelőségére vonatkoznak, a perbeli pénzügyi lízingszerződések érvényességét nem érintik, azok irrelevánsak.

A finanszírozási kérelem a majdani lízingbe vevő egyoldalú jognyilatkozata, amelynek célja az ügylet elbíráláshoz szükséges információk lízingbe adó részére történő rendelkezésre bocsátása. A finanszírozási kérelem valóban meghatározza a hitelképesség vizsgálatához szükséges benyújtandó dokumentumok körét. Ez azonban a fenti meghatározásból, illetve magának a finanszírozási kérelemnek a funkciójából is adódóan csupán tájékoztató jellegű felsorolás, amely semmiképpen sem jelenti az Üzletszabályzat rendelkezéseinek a felülírását.

A III. rendű alperes elkülönítés és felfüggesztés iránti kérelmének az elutasítását kérte.

Az elkülönítés körében előadta, hogy álláspontja szerint a jelen perben nincs olyan célszerűségi vagy pergazdaságossági szempont, ami indokolná, hogy a III. rendű alperes vonatkozásában az ügy elkülönítetten kerüljön tárgyalásra.

Mivel a váltó mint értékpapír önmagában testesíti meg a követelést, valamint a III. rendű alperes mint magánszemély a váltókra rávezetett "kezességet vállalok" nyilatkozattal a váltó kifizetéséért kezességet vállaltak, ezért nincs olyan előzetes kérdés, amelynek elbírálásától függne a jelen per elbírálása. E körben hivatkozott a BH 1996/272. számú eseti döntésére.

A II. és a III. rendű alperesek fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a peres felek által rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, és a váltókezességi jogviszonyon alapuló -összepszerűen is kimunkált - felperesi igény alapján helytállóan, a jogszabályoknak megfelelően kötelezte az alpereseket a váltókon szereplő összegek megfizetésére.

A II. és a III. rendű alperesek a fellebbezésükben olyan tényt vagy körülményt nem jelöltek meg, amely az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására alkalmas lenne.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A II. és a III. rendű alperesek fellebbezésével kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

A II. rendű alperes a fellebbezésében a kereset összecszerűségét vitatva az elsőfokú bíróság ítéletét az elsőfokú eljárás alatt felhozott indokai alapján tartotta megalapozatlannak. Az alapeljárásban a II. rendű alperes kifogásolta a tőkekorrekciót, a meghíúsulási kötbért, a késedelmi kamatot, az intervenciós költségeket és a felperes által értékesített gépkocsik vételárát.

A megismételt eljárásban a felperes a jogalapot és összecszerűségét is figyelembevéve kidolgozta a II. rendű alperes által vitatott tételeket. A gépkocsi értékesítésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság igazságügyi szakértői véleményt szerzett be. Ezt követően a II. rendű alperes az összecszerűséggel kapcsolatban semmilyen nyilatkozatot nem tett, kifogást nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság valamennyi tétel vonatkozásában azok jogalapját és összecszerűségét is vizsgálta, továbbá a szakértői véleményt is figyelembe vette és mindezek alapján megalapozottan jutott arra a jogi következtetésre, hogy a II. rendű alperes kifogásai nem helytállóak.

A III. rendű alperes fellebbezésével kapcsolatban a másodfokú bíróság arra mutat rá, hogy a felperes által az ellenkérelmében hivatkozott eseti döntés önmagában nem zárja ki azt, hogy a váltókezesek a Vár. 17. §-a alapján váltókifogást terjesszenek elő. A hivatkozott eseti döntésben az alapjogviszony kötelezettje is perben állt, mint ahogy jelen esetben is és az egyetemleges marasztalásra tekintettel bármelyik alperes által előterjesztett kifogás a többi alperesre is kiterjed.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az alperesek által a szerződések érvénytelensége körében azt, hogy nem színelte szerződésről van szó, hanem a lízingszerződés kötelezettjének szerződésszegése miatt került sor a lízingbe adó és a lízingbe vevő közötti elszámolásra és a lízingbe vevőtől történő behajthatatlanság miatt került sor a biztosítéki jellegű váltókezesi jogviszony alapján az alperesek marasztalására.

Figyelemmel arra, hogy a felperes a váltókezesi jogviszonyra alapította az alperesekkel szemben az igényét, ezért nincs jelentősége az alapjogviszonnyal kapcsolatban sem a felperesi, sem az I. rendű alperesi esetleges felróható magatartásnak, mivel ez nem mentesíti az alpereseket a váltókezesi jogviszony alapján fennálló fizetési kötelezettségük alól.

Helyesen utasította el az elsőfokú bíróság a III. rendű alperesnek az eljárás felfüggesztése iránti kérelmét, mert a büntető eljárás nem tartalmaz olyan előzetes kérdést, amelytől a jelen perbeli jogviszony elbírálása függne.

A III. rendű alperes vonatkozásában a per tárgyalása elkülönítésére nincs lehetőség, mivel annak jogszabályi feltételei hiányoznak az egyetemleges kötelezettségre tekintettel.

Alaptalanul sérelmezte a III. rendű alperes a bizonyítási indítványainak az elutasítását figyelemmel arra, hogy az elsőfokú eljárásban személy szerint megnevezett és meg nem nevezett tanúk meghallgatása, valamint az általa

indítványozott okiratoknak a felperes által bíróság felhívására történő becsatolása a jelen per elbírálása szempontjából irrelevánsak.

Nincs ok az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére sem, mert sem anyagi, sem eljárási jogszabálysértést nem követett el az elsőfokú bíróság. A II. rendű alperes által a fellebbezésében hivatkozott Pp. 256/C. § (1) bekezdése jelen ügyben nem alkalmazható, mert az csak az ún. kisperértékű ügyekre vonatkozik.

A II. és a III. rendű alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ugyanakkor a jelen másodfokú eljárás az Itv. 51. § (1) bekezdése alapján illetékmentes.

A felperes jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjra vonatkozó igényt nem terjesztett elő, ezért ebben a kérdésben a másodfokú bíróságnak nem kellett döntenie (1980. III. évi 3. tvr. 2. § (1) és (2) bekezdései, BH 2003/173.).

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének az előzetes végrehajthatóság elrendelésével kapcsolatos rendelkezését azért mellőzte, mert jelen ügyben a Pp. 231. §-ában szabályozott egyik feltétel sem áll fenn.

Budapest, 2008. év október 16. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő